

עבודת השם

כרלת "בראשית"

האדם בקיום התורה והמצוות, החוקים והמשפטים. שאין העיקר באמונת "הלב" בלבד, אלא בקיום וישום המצוות בכל תחומי החיים, וכמאמר הנביא חבקוק: "וצדיק באמונתו יחיה". החפץ חיים זכותו יגן עלינו אמן, היה נוהג לקרוא בכל בוקר רשת בראשית, על מנת לזכור מי ברא את העולם, וכדי להתחזק באמונה תמימה וברדוקי המצוות בקלה כבחמורה. והעיד בנו, שאמנם ראה צדיקים גדולים במשך חייו, ונתקיים בהם מאמר חכמינו זיכרונם לברכה: "אף על פי שאני גזר יש כח ביד הצדיק לבטל", אך רבנו החפץ חיים היה שונה בזה, שהיה הוא מקיים כל מה שהשם יתברך גזר בשמחה ובטוב לבב, והיו מרגישים בכל מצווה שקיים, את הדבקות בבורא עולם, ואת שמחתו בקיום כל מצוות ה', ובפרט בערב שבת היו שומעים את ליבו פועם מהתרגשות כחתן ביום חופתו.

אדם שעומד ומתבונן בבריאה הנפלאה, "השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע" (תהילים י"ט) חייב להתמלאות ליבו בהערצה ואמונה להשם יתברך. כמה גדול כל כוכב, ומה המרחק בין אחד לשני. המרחק בינינו לבין השמש הוא מרחק של מאות שנים, ואף על פי כן מרגישים אנו בחומה הרב, וזה לאחר שהשמש מצופה במעטה של קרח, שמצנן את החום, ונתקיים בהם "עושה שלום במרומיו" ועוד כמה וכמה ניסים ונפלאות שיש בבריאה, שרק מחמת ההרגל שלנו אין אנו מתפעלים. "יום ליום יביע אומר ולילה ללילה יחזה דעת אין אומר ואין דברים ולא נשמע קולם", כלומר הבריאה אינה מדברת ולא נשמע קולה בעולם אלא שתמונה אחת שוה אלף מילים שמעידים שיש בורא לעולם שנאמר "השמים מספרים כבוד אל...".

ספרו על אחד הצדיקים שיצא פעם לטייל בשפת הים ביחד עם תלמידיו, וכשראה את הגלים היה צועק בהתלהבות: "איזה ניסים ונפלאות", והיו תלמידיו תמהים על רבם, מדוע מתפלא הוא. עד שהסביר להם, שלמעשה יש בכח הגלים לשטוף ערים וארצות שלמות, והנה רק מגיע הגל לחוף מיד הוא נעצר, ולכאורה מי אמר לו לעצור, אם לא הקדוש ברוך הוא ישתבח שמו לעד, והמשיל להם משל לשני אחים, שנולדו אחד רואה ככל האדם, והשני סומא. והנה לאחר שנים נתפקחו עיני הסומא, והיה שמח ואמר: "הנה עצים, הנה ים, הנה שמים וכו'".

ואחיו מתפלא מפני מה שמח אחיו, ולא הבין שמחתו אלא שהאמת עם האח הסומא שכן כל הדברים בעיניו כחדשים, ולכן שמח עליהם, וכן הדבר בנוף אדם שמתסכל על הבריאה

"בראשית, ברא אלהים, את השמים, ואת הארץ." (בראשית א-א) האדם נקרא עולם קטן וכוללים בו שמים וארץ, גוף ונשמה. בראשית, רמז על הנשמה שהיא ראשית והיא הצובה מתחת כיסא הכבוד דהיינו את השמים ואת הארץ זה הגוף עפר מן האדמה. יובן בזה מחלוקת שבין החכמים, רבי אליעזר אומר באחד בתשרי נברא העולם ורבי יהושע אומר בניסן נברא העולם. אלו ואלו דברי אלוקים חיים. רבי אליעזר אומר באחד בתשרי נברא העולם כי בראשית אותיות א' תשרי, כונתו שהורה בזה לומר כיון שבתשרי נברא האדם, עליו להמשיך על עצמו מעשי חודש תשרי בכל ימי חייו, כמו שבחודש תשרי כל עבודתנו להשי"ת הוא בפרהסיה ובגלוי כגון תקיעת שופר בצבור, סליחות ותחנונים ותפילות יום הכיפורים, הכול בצבור ובפרהסיה דוגמת הגוף הנגלה לעין כל, כך כל עבודתנו צריכה להיות בגלוי כדי שילמדו אחרים.

רבי יהושע אומר בניסן נברא העולם, כונתו שהורה על הנשמה, כי עיקרו של האדם הוא הנשמה ואז בחודש ניסן כל מצוות הנהוגות בה הם בפנימיות ובסתר וגם בפרטיות ובשתיקה, כגון בדיקת חמץ בלילה, קרבן פסח בלילה, חובת אכילת מצה וארבע כוסות בלילה דוגמת הנשמה הנסתרת החופפת על האדם, הכול דברי אלוקים חיים, רוצה לומר כי חובת האדם לאחד כוונת החכמים לקיים ישמחו השמים דהיינו הנשמה עם ותגל הארץ דהיינו הגוף, כלומר לעבוד את הקב"ה בגוף ובנשמה גם יחד, ולהיות ירא שמים בסתר ובגלוי, ה' יזכנו אמן. (אהבת חיים)

"בראשית, ברא אלהים, את השמים, ואת הארץ." (בראשית א-א) פרשת בראשית נקראת בפי רבים וטובים בשם: "פרשת האמונה", שכן בה מוצאים גדולתו של בורא עולם בבריאתו. ושאכן יש מנהיג לבידה, ועל ידי ידעה זו יתחזק

17:40	כניסת השבת
18:38	צאת השבת
18:00	שקיעה
19:12	ה. תם
6:54	הנץ

הפטרה: "כה אמר האל"

היא מעלה גדולה יותר, שעל ידה מגיע לקיום המצוות, בבחינת "והשבות אל לבבך" וכבר אמר אחד המדענים: "אני לא מאמין שיש בורא עולם, אלא יודע שיש בורא עולם" וזו למעשה המדרגה הגדולה ביותר, שידע בפועל שקיים ומצוי בורא לעולם. (כותנת פסים)

מספרים (בשנות החמישים) כאשר עלו אחינו בני תימן לא"י לקחו קבוצה מהם לקיבוץ ורצו לעקור מהם את אמונתם. והמריצה החל לומר להם חברים יקרים, מה שאתם רואים תאמינו ומה שאינכם רואים אל תאמינו, ובכן שלחן זה אתם רואים? כולם צעקו כן. כיסא זה אתם רואים? כולם ענו כן, וכן בדרך זו המשיך עמם, עד שאמר חברים את הקב"ה אתם רואים? א"ל: לא, אמר להם: א"כ מדוע אתם מאמינים? היה שם נער תימני פיקח אמר להם חברי'ה את השכל של "המורי" אתם רואים? אמרו לו: לא. אמר להם: א"כ אין שכל למורי. אלא ודאי שמעשה האדם מוכחים על שכלו, וכך גם מעשה הבריאה מספרת ומוכיחה שיש הקב"ה, בבחינת "השמים מספרים כבוד אל". (מאמר אפרים)

כדבר טבעי או שגרתו, אכן איננו מתפעל ממנו, אך אדם שמסתכל על העולם, כל פעם בצורה מחודשת, מוצא הרבה דברים להתפעל מהם, וכדברי איוב: "מבשרי אחזה אלוה", דהיינו, אדם שמתבונן על בשרו, על מערכת גוף האדם, בזה לבד יגיע להכיר בבורא עולם.

אין דבר שאינו מופיע בתורתנו הקדושה, האדם רק חייב להאמין בתורה, ובנותן התורה. לא די באמונה בהשם יתברך, אלא חיונית היא גם ההשתדלות בקיום המצוות, רשב"י כתב בזוהר הקדוש (פרשת נח) שמשנת ת"ד (1840 למנינים). יתחילו גילויים נפלאים, ובאמת שמאז נתגלו, השלפון, המכוננית, הרדיו, הלוויין ועוד. האדם חייב להאמין בהשם יתברך, בשכר ובעונש, אף על פי שאינו רואה אותם.

יש מצוה להכיר בבורא עולם, והוא בבחינת "וידעת היום" וגדולה מזו היא מצוה "והשבות אל לבבך" וכבר למדונו המפרשים ממשמעות הכתוב: "וידעת היום" ולא "והאמנת היום" שכן ידיעה לחוד ואמונה לחוד. וידיעה

סיפור בהמשכים "תיווך בשמיים" חלק ב.

מצור: ר' אברהם היה אבך בן-תורה, תושב ברדיצ'ב. שנים רבות ישב על התורה ועל העבודה, ולפרנסת הבית דאגה הרעיה הנאמנה. **המשך:** לאחר זמן-מה פנה רבי לוי יצחק אל ר' שמואל ואמר: "רצוני לשתף אותך מעט בהליכות המסחר שלי, כי בדומה לך, גם אני עוסק בתיווך...". ר' שמואל נשא את עיניו בתמיהה. וכי אילו עסקי תיווך יש לרבי לוי-יצחק מברדיצ'ב?! הצדיק המשיך: "כן, עבודתי היא לתווך בין ישראל לאביהם שבשמים". פעם אחת סובבתי בשמים וראיתי קרונות עמוסי סחורה. בדקתי אותה והנה כל הקרונות עמוסים **חטאים, עוונות ופשעים**, תוצרת ישראל. המקטרגים הרבים לטשו עין לעבר הסחורה, וביקשו להשתמש בה, כדי להכריע את הכף לחובה, חלילה. המשכתי בשיטוטי ומצאתי כי גם ביד הבורא קרונות עמוסים. הצצתי לראות מה יש שם, ומצאתי **מחילה, סליחה וכפרה**. "החלטתי כי יש כאן עסקת תיווך מצויינת. הלוא החרטה והתשובה יקרות מאוד למעלה, ובעבורן ודאי יהיו מוכנים לתת ככל שיידרש. נגשתי אל ריבוננו-של-עולם והצעת את העסקה. תשובתו הייתה כי הוא מסכים, אולם רצוני לשמוע מה 'הצד השני' אומר... "פנית אל היהודים והתברר כי אינם מוכנים להיפרד מהר כל-כך מ'סחורתם'. שוב פניתי אל ריבוננו-של-עולם וביקשתי שישפר את ההצעה ויוסיף על 'סחורתו' גם **בני, חיי ומזוני** [=בנים, חיים ופרנסה]. גם לכך נעתר הקב"ה. "בימים הנוראים הרעשתי רקיעים, עוררתי נשמות אבודות, דיברתי בנועם, ובסופו של דבר עלה הדבר בידי: תמורת קרונות **החטאים העוונות והפשעים**, נתן הקב"ה את **המחילה, הסליחה והכפרה**, לצד שפע של **בני חיי ומזוני**". כשהסתיימה העסקה שאל אותי הקב"ה מה אני מבקש בשכר התיווך. עניתי כי מהיהודים איני מצפה לשכר, אולם אקבל מה שהקב"ה יחליט לתת לי בשכרי. **אם-כן**, אמר הקב"ה, **מפקיד אני בידך את השפע של בני, חיי ומזוני**. אתה תחליט מי יקבל אותו!". נתן רבי לוי-יצחק מבט תקיף וחודר כליות בר' שמואל, ואמר: "אם לא תותיר לי בריחה, איאלץ להשתמש בסמכות שנתן לי הקב"ה...". ר' שמואל הוסיף לעמוד במריו. בדרך אל ביתו נתקף עווית קשה, וכעבור זמן קצר גברה מחלתו. רק אז, בכוחותיו האחרונים, שלח אל ר' אברהם את הסכום המגיע לו, בצירוף בקשת מחילה. בני משפחתו מיהרו לבקש רחמים עליו מאת הצדיק, ורבי לוי-יצחק, כדרכו בקודש, נעתר להם והתפלל על החולה. ר' שמואל חזר לאיתנו, אך את הלקח שלמד נשא עמו עד יומו האחרון. **סוף!**

ע"פ ילקוט יוסף
כר ד.

פנית ההלכות "הלכות מילה בשבת"

ט. אם שכחו להביא את כלי המילה מערב שבת למקום המילה הנערכת בשבת, ואין במקום עירוב, מותר לומר לגוי שיביאם למקום המילה בשבת מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים. ובלבד שלא יעצור כלל בדרך. ומכל מקום אם אפשר טוב לומר לגוי שיאמר לגוי אחר לעשות זאת, שבכך עדיף טפ"י. (ילקוט יוסף שבת כרך ד' עמוד שגנ)

י. העיקר לדינא לדין דנקטינן כדעת מרן הש"ע, שמותר למוהל לטלטל בשבת את הסכין בידו אחר הברית, ואין לחוש בזה לאיסור מוקצה. וייקח הסכין ויצניענו במקום שנערך הברית. וגם במקומותינו שיש עירוב, נכון שהמוהל ישאיר את חפציו במקום שמור בבית הכנסת, ולא יסמוך על העירוב לטלטל בשבת. אבל אם אינו יכול להשאיר את חפציו בבית הכנסת בשבת, ייתן את הסכין לילד קטן שיטלטלנו לביתו (במקומותינו שיש עירוב) ואם אין שם ילד קטן, רשאי לטלטל את הסכין ושאר הדברים הנצרכים לו ע"י הוצאה מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רה"ר, ויזהר שלא יעשה שום הנחה ברשות הרבים. (במקום שיש עירוב). (ילקוט שבת ד עמ' שכד)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורנזון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי לדעת, דרשו, ועוד...